

hắn đẹp đã đành, thân hình hắn lại đẹp như thân hình lực sĩ thể dục thâm mỹ nữa. Thêm vào đó là nước da hồng, kết quả của nhiều ngày nghỉ mát trên bờ biển. Văn Bình phải công nhận nước da hắn hấp dẫn bậc nhất. Nó không ngăm, không ăn nắng. Mà hồng hồng. Hồng hồng như da một số người Mỹ và Đức.

Mai Lăng mặc sơ-mi cụt, quần bó mỏng, ống rộng quét đất. Hắn đeo nơi cổ tay trái một cái vòng bạc lớn. Không có đồng hồ. Túi và lưng cũng không cộm cộm. Chứng tỏ hắn không mang súng. Kiểu may thời trang hip-py này dân lấy da thịt, gắt một cái bút máy nhỏ xíu cũng vương, huống hồ đeo dao hoặc súng lục...

Miệng gã đàn ông Tàu mím chặt. Miệng Mai Lăng cũng mím chặt. Hai người bước song song bên nhau, và biến vào một cánh cửa hông, gần gara.

Văn Bình quan sát chung quanh một lần nữa. Rồi chàng chắt lưỡi vì nhận thấy hành động của mình nhiều thận trọng mà vẫn phải làm. Chàng không còn cách nào khác. Chàng phải bám gót Mai Lăng và gã đàn ông Tàu vào bên trong biệt thự.

Cửa hông chỉ đóng nhưng không khóa nên Văn Bình mở ra ngon lành. Phía trong không tối

lắm vì ánh trăng chiếu chênh chếch qua một khung cửa sổ lớn gần kiếng. Đây không phải là xa-lông. Mà là phòng xếp cạnh xa-lông được dùng làm nơi khách nói chuyện riêng với nhau, hoặc để đàn ông hút thuốc, khỏi lam phiền đàn bà.

Phòng xếp có 2 cửa, cửa ra xa-lông và cửa cầu thang. Văn Bình hé cửa xa-lông. Không thấy ai. Cửa bên phải dẫn vào một căn phòng nhỏ, tối om. Nhờ sáng trăng, chàng mới nhìn rõ cầu thang tròn ốc, xây gạch đỏ. Biệt thự này là nhà trệt nên cầu thang tròn ốc chỉ có thể là lối lên tháp, những cái tháp tròn lênh khênh của nền kiến trúc trung-cổ mà Văn Bình nhận ra khi còn ở bên ngoài bức tường cao vòi vọi.

Chàng nghe tiếng muỗi đói vo ve, đầu chàng lại vương mạng nhện nhằng nhịt. Tất là biệt thự bị bỏ hoang đã lâu. Hoặc chỉ được dùng làm nơi tiếp xúc.

Tiếng muỗi vo ve bên tai không che lấp được tiếng giầy dẫm trên bậc gạch cầu thang. Mai Lăng và gã Tàu bước thật nhẹ, họ lại dùng giầy đế êm song Văn Bình vẫn nghe rõ mồn một. Không ngần ngại, chàng trèo lên theo.

Liết cầu thang đến một hành lang nhỏ. Gân chân của chàng dẻo như kẹo kéo vậy mà chàng mệt có lẽ là kích thước cầu thang quá hẹp, dường

khí bị thiếu hụt, lồng ngực đôi hơi chỉ được hít toàn meo mốc và phân muối nồng nặc.

Đều Văn Bình hơi lạ là cầu thang không sáng lắm mà gã Tàu không chiếu đèn bấm, Mai Lãng lại không hề vấp vấp. Cái tháp rất rộng, bên trên được chia làm nhiều phòng, Văn Bình nép vào góc, chờ đợi. Cánh cửa gỗ cuối hành lang được đóng lại.

Một vệt sáng chạy dài trên hành lang. Trong phòng Mai Lãng vừa vào, người ta vừa mở đèn.

Ngoài Mai Lãng và gã Tàu ra, trong phòng còn người thứ ba khác. Chắc hẳn cũng là người Á Đông. Có thể là người Tàu. Họ đều nói tiếng Việt. Mỗi người nói một câu. Mai Lãng nói tiếng Bắc pha tiếng Nam, pha tiếng Trung, kết quả của nhiều năm sinh sống ở hải ngoại, nói pha tiếng với kiểu bạo gồm mọi góc gác địa phương. Hai gã Tàu nói tiếng Việt lơ lơ. Tiếng Việt được học trong trường, hơn là tiếng Việt thực tập tại chỗ.

Tiếng Mai Lãng :

— Chào ông. Ông đã biết tôi là ai. Còn tôi, tôi chưa được hân hạnh biết ông, tôi cứ tưởng đến đây sẽ được gặp mặt đại tá...

Ngắt lời :

— Người bạn tôi ra cửa đón ông và tôi đều là phụ tá thân cận của đại tá. Chúng tôi đích thân phụ trách việc này. Đại tá chỉ gặp ông sau khi chúng ta thỏa thuận xong.

Tự nhiên lòng Văn Bình xao xuyến. Phải là người Việt sống quanh năm ở xa quê hương mới có thể rung động đột ngột như chàng. Đây là Thụy Sĩ, xa quê hương hàng ngày phi cơ phần lực. Đi rạc cả cẳng cũng vị tất tìm được bát phở hoặc đĩa bánh tôm Sa Giang. Chàng đang đói meo, giọng nói quê hương từ gian phòng vắng vọng ra đã mang lại cho chàng những món ăn thịnh soạn, món ăn tình tự quê hương...

Ai dám bảo Việt Nam là nước nhược tiểu? Bểng chứng là trong tòa nhà hoang phế trên đất Thụy Sĩ tiếng Việt đang được dùng đề thảo luận một công việc quan trọng...

Vấn tiếng Mai Lãng :

— Theo chỗ tôi được biết, phe các ông đã thỏa thuận trên nguyên tắc. Sự hiện diện của tôi tại đây chỉ để bàn cãi chi tiết trao đổi.

Và tiếng đáp lơ lơ :

— Vâng, chúng tôi sẵn sàng mua món hàng của ông. Ông đặt giá bao nhiêu ?

— Các ông đã thỏa thuận 5 triệu mỹ kim.

— 5 triệu hơi quá đáng, ông à... Ông nghĩ coi, nó là cái vòng bằng đá, giá nó bằng bạch kim và hạt soàn, nó cũng không thể đắt đến 5 triệu đô-la. Phiền ông hạ bớt.

— Không phải mua bán thực phẩm ngoài chợ để có thể kỳ kèo bớt một thêm hai. Nước các ông cũng như nước tôi đều là những dân tộc có thói quen mặc cả vậy mà thói quen này đã mất dần ở các đô thị lớn. Không lẽ chúng ta đi ngược thời gian? 5 triệu đô-la là 5 triệu đô-la, không thể bớt. Tuy nhiên, chúng ta cùng ở trong nghề, tất am tường một số luật chơi. Trên giấy tờ tôi sẽ ký nhận 5 triệu, song trên thực tế tôi sẽ chỉ lãnh 4 triệu rưỡi. Còn nửa triệu là tiền huê hồng. Huê hồng 10 phần trăm giành cho các ông. Xin các ông hiểu rằng trong các dịch vụ quốc tế, không ai chịu trả huê hồng đến 10 phần trăm.

— Chúng tôi không lấy huê hồng. Tóm lại, nghĩa là ông đòi 4 triệu rưỡi đô-la.

— Không. Đùng 5 triệu.

— Ông vừa nói...

— A. nếu ông chịu ăn huê hồng thì tôi nhường tay chút đỉnh. Ông từ chối, tôi phải giữ nguyên giá.

— Ông Mai Lăng ơi, ông là người khó tính bậc nhất. Ông chiếm đoạt cái vòng-ước của lão Pha-

kanvong để ớn, ông chỉ học thuộc cách mở két, lừa Phakanvong uống rượu say mềm rồi vào phòng, lấy cái go-đo.chong-giom và giấu trong va-li xách tay. Một công việc nhẹ nhõm như vậy mà trị giá đến 5 triệu đô-la.

— Ông chê đắt?

— Xì, ông đừng ức hiếp chúng tôi. Ông dư biết chúng tôi thêm mua cái vòng-ước để hoan lại cho Phakanvong nên ông thẳng tay chém thật đau.

— 5 triệu, ông nghĩ sao?

— Để tôi trình với đại tá. Sáng mai, chúng ta gặp nhau lại.

— Tôi phải rời Gioneo nội sáng mai. Đêm nay, tôi phải điều đình xong. Các ông lập kế hoãn binh vô ích, vì tôi đã bố trí cẩn thận. Giá tiền 5 triệu đô-la tưởng đắt nhưng kỳ thật là rẻ, quá rẻ. Thứ nhất, có nhều nhà tỉ phú trên thế giới muốn mua vòng-ước với giá cao hơn 5 triệu đô-la. Thứ hai, số tiền 5 triệu này có phải mua vòng-ước đâu, nó còn đảm bảo cho cái kế ước khai thác dầu hỏa khả dĩ mang lại hàng chục, hàng trăm triệu lời lãi. Thứ ba, điều đáng kể không phải là cái vòng-ước hoặc kế ước dầu hỏa. Mà là quyền lợi chính trị. 5 triệu đô-la chỉ đủ mua 2 chiếc phi cơ, có khi phải viện trợ cả trăm phi cơ mà chẳng đi đến đâu..

— Chúng tôi hiền rồi, miễn cho sự giải thích dông dài. Vàng, 5 triệu cũng được. Mặc dầu đó là một sự bất chệt cắt cõ vô nhân đạo.

— Còn lâu tôi mới dám sánh với các ông về phương diện vô nhân đạo.

— Không được ăn nói hàm hồ.

— Các ông cũng vậy.

— Này, nếu ông tiếp tục lộn xộn, tôi sẽ...

— Đừng nói đến việc đánh tôi. Các ông chỉ mó đến da thịt tôi là tôi dám bán cái go-đo-chong-giom cho người khác.

— Đồ phát xít trực lợi. Chúng tao chịu thua mày rồi.

— Ngậm cái miệng bần thiêu lại. Nếu anh còn có lời nói mất dạy tôi sẽ bỏ về ngay.

— Xin anh bỏ qua đi cho. Bạn tôi nóng tính thường lỗ mãng. Tuy nhiên, anh cũng cần biết là người nóng tính thường tốt bụng. Về vấn đề giao hàng và lấy tiền, anh đã định ra sao chưa?

— Rồi. Các anh chuyển 5 triệu vào trương mục cho tôi. Ngay khi nào n ân hàng của tôi xác nhận có tiền, tôi sẽ giao cái vòng-ước. Thôi, giờ tôi xin kiếu hai anh. Phải về phòng ngủ một lát. Sáng mai, đúng 8 giờ tôi sẽ trở lại. Sau khi tôi về, các anh sẽ thỉnh ý kiến của đại tá.

— Hiện vòng-ước được cất ở đâu?

— Một nơi an toàn. Trong két nhà băng.

Văn Bình nghe tiếng giầy, và tiếng mở cửa phòng. Cuộc điều đình đã kết thúc. Mai Lăng khoan thai bước ra hành lang trước tiên. Hắn dừng lại đánh diêm châm thuốc lá. Hai gã Tàu đi ép hai bên. Cả hai đều giống nhau. Cũng thấp lệt đẹt. Cũng có gương mặt sần sùi, thiếu hẳn sự cân đối cần thiết, ời mắt to mắt nhỏ, một bên mép bị kéo sếch lên như thê hẳn mắc cổ tạt méo miệng. Nhưng Văn Bình biết hai tên người chẳng ra người ngợm chẳng ra ngợm này đều là võ sĩ đáng gờm. Chúng ăn quá nhiều đòn nên khuôn mặt bị lệch.

Trong óc Văn Bình một kế hoạch hành động táo bạo hiện lên. Cả bọn đang tiến về phía chàng.

Chàng sửa soạn xuất đầu lộ diện,

Song kẻ địch đã xuất đầu lộ diện trước chàng một phần trăm giây đồng hồ. Với hai miệng súng không biết từ đâu mọc ra đi sát mạng sườn chàng. Đối phó với một khẩu không phải là khó. Nhưng rất khó triệt hạ hai khẩu cùng một lúc. Phương chi kẻ địch gồm những hai mạng. Hai bóng đen đồ sộ chia súng bắt chàng giờ tay.

Thế là Văn Bình sa bẫy...